

нярь. Поручикътъ, който билъ добъръ стрелецъ, уллучилъ лъвицата съ първия изстрелъ, но тя, макаръ и тежко ранена, се промъкнала и скрила въ храститѣ. И когато ловцитѣ тръгнали подиръ нея, тя веднага, отъ изненада, се хвърлила върху тѣхъ. Поручикътъ сполучилъ да се заслони, но лъвицата се хвърлила върху неговия конярь и успѣла да разкъса вратнитѣ му жили. По тоя начинъ си отмъстила тайнствената птица.

Върността на едно куче. Преди десетъ години въ болницата св. Антоний въ града Илиноисъ довели единъ работникъ на име Маконъ, който при едно падане си счупилъ гръбнака. Маконъ живѣлъ самотно заедно съ своето куче Сепъ, което го придружавало на работа. То стояло до него и презъ време на нещастieto и скочило въ болничната кола, когато взели господаря му; придружило го до асансьора, който водилъ до операционната зала, тичайки покрай носилката. Когато настоявало да влѣзе въ асансьора, тежкоранениятъ му господарь съ мжка прошепналъ: „Сепъ, чакай ме тука“.

Сепъ застаналъ да чака предъ вратата. Господарьтъ му не се върналъ вече. Той умрѣлъ още сщия день, и тъй като тѣлото му изнесли презъ друга врата, Сепъ останалъ да чака предъ асансьора (повдигателна машина).

При всѣко движение на асансьора Сепъ трепвалъ въ радостна надежда да види господаря си. Днитѣ минавали, Сепъ чакалъ и нищо не било въ състояние да го накара да напустне своя постъ. Сестритѣ и лѣкаритѣ, трогнати отъ неговата привързаностъ, го обикнали и го оставили да стои на своето мѣсто. Цѣли десетъ години Сепъ чакалъ предъ вратата на асансьора, рѣдко се съгласявалъ да направи малка разходка изъ градината, следъ което въ голѣма възбуда се връщалъ на своя постъ.

Той вече остарѣлъ, неотдавна се разболѣлъ и умрѣлъ. Болничнитѣ служители заровили върното куче въ гроба на любимия господарь.
